

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Uyliam quăng khẩu súng lên mặt bàn dẫn giọng nói:

- Cứ vào.

Khi quay lại, thấy một cô gái Việt dáng thon thả, đẹp như người trong họa báo bước ra, giọng Uyliam dịu xuống:

-Ồ Hoài Phương,, cô vẫn chưa nghỉ kia à?

- Thưa ngài, tôi chờ gặp ngài vì một công việc cần thiết. Hoài Phương vừa nói vừa bước nhanh lại bên bàn. Nụ cười trên khuôn mặt cô như chiếu sáng căn phòng. Uyliam đơn đả mời cô ngồi:

-Ồ, đại úy Hoài Phương... cô thật là một tấm gương sáng về tinh thần hăng say vì công ích chung. Nếu ở miền Nam này viên chức nào cũng được như cô thì người Mỹ chúng tôi...

- Thưa ngài, tôi muốn được thưa với ngài về công việc của cá nhân tôi.

Hoài Phương dịu dàng ngắt lời Uyliam. Đôi lông mày kẻ nhỏ nhưng rất đậm nổi bật trên làn da trắng hồng được phủ một lớp phấn mỏng khẽ nhú lại như để tăng thêm phần nghiêm chỉnh cho lời nói:

- Tôi muốn thưa với ngài cho tôi được chuyển về làm một công việc gì đó gần với chiến trường hơn. Tôi còn trẻ, cần phải làm việc nhiều hơn để phụng sự cho đất nước tôi.

“Ồ ồ ồ ồ” Uyliam ngạc nhiên kêu lên, hai cánh tay dài ngoẵng dơ lên trời như thán phục. Hoài Phương thản nhiên nói tiếp với nụ cười mê hoặc lòng người của cô:

- Đà lạt chỉ thần tiên đối với những người muốn nghỉ ngơi, họ cần sự yên tĩnh để trốn tránh cuộc đời, nhưng còn tôi...

Uyliam khẽ vỗ hai bàn tay vào nhau: